

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: H. H. H. N.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem se sídlem Májová 23/608, Cheb, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2007, č. j. OAM-1-262/VL-07-08-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2008, č. j. 61 Az 34/2007 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností podanou v zákonné lhůtě napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 26. 3. 2007, č. j. OAM-1-262/VL-07-08-2007, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

V kasační stížnosti, jež byla zcela blanketní, stěžovatel požádal o ustanovení zástupce. Ten mu však usnesením krajského soudu ze dne 24. 9. 2008, č. j. 61 Az 34/2007 – 38, ustanoven nebyl, neboť stěžovatel soudu na výzvu neosvědčil své majetkové poměry. Stěžovatel byl tímto usnesením taktéž vyzván, aby v souladu s ust. § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě jednoho měsíce (§ 106 odst. 3 téhož právního předpisu) doložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování pro řízení o kasační stížnosti a doplnění návrhu o jeho důvody.

Plnou moc stěžovatel poté doložil a prostřednictvím zmocněného zástupce v doplněném podání uvedl, že napadá rozhodnutí krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud je však nucen konstatovat, že tyto důvody nejsou nijak blíže konkretizovány, přičemž obecná tvrzení tvořící obsah podání nemají žádnou vazbu na osobu stěžovatele, ani na skutkové okolnosti jeho případu, jež vyplývají ze spisového materiálu jako celku (tj. ze soudního, zejména však správního spisu). Tomu ostatně nasvědčuje i obsah kasační stížnosti pod bodem 1., kdy mimo správné identifikace napadeného rozsudku se již obsah podání neshoduje s obsahem spisu. Jednak se zde zmiňuje žádost „jmenované“, ačkoli stěžovatel, resp. žadatel o udělení mezinárodní ochrany, je osobou rodu mužského, jehož žádost pak nebyla ze strany správního orgánu zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, jak se pod bodem 1. kasační stížnosti nesprávně uvádí, ale dle § 16 odst. 2 zákona o azylu [ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) platilo pouze do 12. 10. 2005]. Nesprávně, na rozdíl od žaloby, ve které je namítáno porušení § 14a zákona o azylu ve vztahu k doplňkové ochraně, je v kasační stížnosti také namítáno porušení ustanovení § 91 zákona o azylu, týkající se překážek vycestování, které bylo ke dni 31. 8. 2006 novelou č. 165/2006 Sb. zrušeno. Žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nezákonnosti napadeného rozsudku naopak v kasační stížnosti uvedeny nejsou.

Obecně platí, že stěžovatel je vždy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán či soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč mají mít daná pochybení za následek nezákonnost.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud stěžovatel výslovně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti (podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaného pod č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s. a pokud je podání nemá, musí být podle odst. 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení soudu vyzývajícího k odstranění vad, jak tomu bylo učiněno i v posuzovaném případě. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady ani k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat, neboť chybějící základní náležitosti podání brání soudu věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud je totiž v řízení vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

V daném případě podání zákonné náležitosti neobsahovalo, soud stěžovatele k odstranění vad vyzval a stanovil mu k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Vady shora popsaného charakteru však ani v doplněném podání ze strany stěžovatelem zmocněného zástupce odstraněny nebyly. Jestliže nebylo podání ve stanovené lhůtě náležitým způsobem doplněno nebo opraveno (§ 37 odst. 5, věta první, s. ř. s.), brání skutečnost, že zmíněný nedostatek nebyl řádně odstraněn, v pokračování řízení a soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Shora specifikované usnesení proto rovněž obsahovalo řádné poučení v tomto smyslu. Postup Krajského soudu v Ostravě při odstraňování vad kasační stížnosti proto shledal kasační soud za odpovídající zákonu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) ve vazbě na § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítnout.

O žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu